

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาอังกฤษได้รับการยอมรับว่าเป็นภาษาสากล เป็นสื่อกลางในการติดต่อสื่อสารแพร่หลายทั่วโลก ความสำคัญของภาษาอังกฤษจึงเป็นแรงผลักดันให้คนเราต้องเรียนภาษาอังกฤษเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการสื่อสาร ดังนั้นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันจึงเป็นสิ่งสำคัญ แต่ทว่าการศึกษาภาษาอังกฤษในประเทศไทย ที่ผ่านมายังประสบอุปสรรคปัญหาในด้านต่างๆ เช่น การพูด การเขียน การฟัง และปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษ ประพนอม สุรัสวดี (2531) กล่าวว่า มีผู้เรียนภาษาต่างประเทศจำนวนไม่มากที่สามารถออกเสียงได้เหมือนเจ้าของภาษา แม้ว่าคำกล่าวนี้อาจจะลวงเลยมานานเป็นเวลานาน แต่ในปัจจุบันเสียงภาษาอังกฤษบางเสียงก็ยังคงเป็นปัญหาในการออกเสียงสำหรับคนไทย ดังที่ ประพนท สุขศรี และ ปรีญา โนแก้ว (2545) ได้กล่าวว่า แม้กระทั่งผู้เรียนในระดับปริญญาตรี ที่มีความเข้าใจอย่างลึกซึ้งเกี่ยวกับการออกเสียงตามทฤษฎี แต่ในทางปฏิบัติผู้เรียนก็อาจจะยังไม่สามารถจำแนก หรือออกเสียงได้อย่างถูกต้อง ความผิดเพี้ยนหรือความผิดพลาดในการออกเสียงนั้นมีตั้งแต่ในระดับที่ไม่ก่อให้เกิดปัญหาในการสื่อความหมาย ไปจนถึงระดับที่ก่อให้เกิดความสับสนในการสื่อสารได้ เนื่องจากความแตกต่างระหว่างระบบเสียงภาษาอังกฤษ กับระบบเสียงภาษาไทย เพราะความที่เสียงภาษาอังกฤษบางตัวไม่มีในภาษาไทย พิณทิพย์ ทวยเจริญ (2544) กล่าวถึง การเรียนการสอนภาษาอังกฤษว่า การรู้แต่คำศัพท์และ โครงสร้างประโยคเพียงอย่างเดียวยังไม่เพียงพอ หากผู้เรียนไม่สามารถเปล่งเสียงที่เจ้าของภาษาฟังแล้วสามารถเข้าใจ ก็ยังไม่ถือว่าสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้ นอกจากนี้ การพูดภาษาอังกฤษด้วยสำเนียงภาษาไทย ทำให้การสื่อสารไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร เพราะไม่สามารถออกเสียงที่ถูกต้องที่ทำให้เจ้าของภาษาเข้าใจได้ เมื่อการสื่อสารไม่ประสบผลสำเร็จ ผู้พูดจึงเกิดความอาย ไม่กล้าที่จะใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารต่อไป จากรายงานการวิจัยของ Chirstman (1999) พบว่า ทักษะการพูดนั้นเป็นเรื่องยากสำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษ เพราะผู้เรียนจะรู้สึกวิตก กลัวการพูดผิดและอับอายเกินกว่าที่จะพูดออกมาได้ จึงทำให้ผู้เรียนเกิดความลังเลในการพูด จนสุดท้ายความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษจึงไม่ดีพอ ฉะนั้นการปรับปรุงทักษะการพูด สำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองนั้น สิ่งสำคัญประการแรกก็คือ การปรับการออกเสียงภาษาอังกฤษ ดังที่ บำรุง โดรัช (2544) กล่าวว่า ผู้ที่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้นั้นคือผู้ที่สามารถออกเสียงในภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง และ

สามารถออกเสียงได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษามีความถูกต้องของการออกเสียงสูง คำ ชันเจน เจ้าของภาษาจึงจะสามารถเข้าใจผู้พูดได้

นอกจากการพูดจะเป็นกระบวนการในการสื่อสารแล้วนั้น การฟังก็ถือเป็นพฤติกรรมสำคัญในการเรียนรู้ภาษา และเป็นกระบวนการสื่อสารที่ต้องมีการตอบสนอง ได้ตอบปฏิบัติสัมพันธ์กัน ดังที่ Jones และ Scarbrough (อ้างใน ศุภิสรา วิริไฟ, 2550) ระบุว่า การฟังเป็นการเข้าใจความคิดผู้อื่น และรับรู้ข้อมูลใหม่ หากผู้เรียนขาดทักษะทางการฟัง การโต้ตอบสื่อสารก็จะไม่บังเกิดผล เห็นได้ว่าการฟังถือเป็นทักษะที่จะนำไปพัฒนาในทักษะด้านอื่นๆ กันยา อธิ โพรธิ อ้างถึง จูซาร์ตัน เจริญสินธุ์ (2541) ที่ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในจังหวัดนนทบุรี พบว่า นักเรียนยังขาดทักษะในการฟังเพื่อความเข้าใจ จากปัญหาการฟังภาษาอังกฤษดังกล่าว ได้มีผู้ศึกษาปัญหาอุปสรรค และการคิดค้นวิธีสร้างกิจกรรมต่างๆ ที่จะนำมาเพิ่มความสามารถด้านการฟังของนักเรียนไม่ว่าจะเป็นการฟังเพลง หรือการชมภาพยนตร์ ศุภิสรา วิริไฟ (2550) ได้กล่าวถึง การใช้เพลงประกอบการสอนภาษาอังกฤษว่า เพลงสามารถสร้างความสนใจและกระตุ้นให้นักเรียนอยากจะเรียน และส่งผลในการพัฒนาความสามารถด้านการฟังจากเพลงว่าเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมความสามารถทางด้านภาษา จากปัญหาทางด้าน การออกเสียงและทางด้าน การฟังดังที่ได้กล่าวข้างต้น วิธีที่จะช่วยพัฒนาการออกเสียงภาษาอังกฤษและส่งเสริมการฟังเพื่อความเข้าใจให้แก่ผู้เรียน ผู้วิจัยจึงเลือกใช้กิจกรรมคาราโอเกะ (Karaoke) เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาการออกเสียงภาษาอังกฤษและส่งเสริมการฟังเพื่อความเข้าใจ ช่วยให้นักเรียนผ่อนคลาย สนุกสนาน ทำให้ผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ จนส่งผลให้ผู้เรียนพัฒนาความสามารถทางด้านภาษาเพิ่มมากขึ้น

คาราโอเกะ เป็นความบันเทิงชนิดหนึ่ง ที่อยู่ในรูปแบบของเพลง ที่มีเสียงร้อง หรือไม่มีเสียงร้องของศิลปิน มีเนื้อเพลงปรากฏเป็นท่อนๆ ยังมีการเปลี่ยนสีตัวอักษรที่แสดงเนื้อเพลง เพื่อให้เข้าจังหวะกับเพลงบรรเลง (สารานุกรมเสรีออนไลน์ karaoke www.wikipedia.org June 09) ทั้งนี้ การนำรูปแบบของการร้องคาราโอเกะมาปรับใช้เป็นกิจกรรมในการเรียนการฝึกการออกเสียงภาษาอังกฤษนั้น ถือว่า สอดคล้องกับ วิธีการสอนแบบฟัง-พูด (Audio-lingual Method) วิธีดังกล่าวเน้นการเตรียมตัว การสร้างนิสัยและปรับนิสัย ซึ่งสามารถทำได้หลายวิธี เช่น การฝึกฟัง การฝึกอวัยวะในการออกเสียง การฝึกออกเสียง เป็นต้น จุดเด่นของ วิธีการสอนแบบฟัง-พูด ก็คือ เน้นให้ผู้พูดสามารถออกเสียงแบบชาวต่างชาติ ไม่ว่าจะเป็น จังหวะในการออกเสียง การใช้ น้ำเสียง การขึ้นลงของเสียง โดยใช้การฝึกแบบซ้ำๆ เพื่อให้เกิดเป็นนิสัย การเลียนแบบเสียงต้นแบบ และการฝึกทบทวน ในด้านกลวิธีการฝึกนั้น ยึดหลักสำคัญคือ การเลียนแบบและการฝึกซ้ำทบทวน (Richards

and Rodgers, 2001:50-53) และเนื่องด้วยรูปแบบของคาราโอเกะที่มีเสียงร้องของศิลปินเป็นต้นแบบในการออกเสียงแล้วนั้น คาราโอเกะ เป็นรูปแบบหนึ่งของเพลง ซึ่งบทเพลงนั้นมีประโยชน์ที่ใช้อยู่ในบทเพลง ก่อให้ผู้เรียนเกิดกระบวนการฝึกซ้ำโดยอัตโนมัติ โดยผู้เรียนสามารถฝึกจากหน่วยย่อยๆ เช่นคำที่ปรากฏในเพลง ไปสู่วลี สู่ประโยคมากขึ้นไปเรื่อยๆ จนกระทั่งเต็มเพลง

นอกจากนี้ ด้วยวิทยาการทางด้านเทคโนโลยี การร้องคาราโอเกะ ไม่จำเป็นต้องร้องในห้องที่มีจอโทรทัศน์ หรือเครื่องเล่นขนาดใหญ่ เราสามารถนำไฟล์คาราโอเกะนั้นลงโทรศัพท์มือถือ และสามารถฝึกได้ไม่ว่าจะอยู่ที่ใดก็ตาม เสาร์วัน อินวงส์ (2549) ได้ทำการศึกษาการใช้คาราโอเกะเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาไทยของเด็กไทยใหญ่ในระดับประถมวัย โดยการเปิดเพลงคาราโอเกะให้นักเรียนฟังและให้ฝึกอ่านเนื้อเพลงในคาราโอเกะตามผู้สอน เน้นพยัญชนะที่ต้องการฝึกและให้นักเรียนฝึกร้องเป็นกลุ่มพร้อมเสียงคาราโอเกะ เมื่อนักเรียนจำได้แล้ว ก็ให้นักเรียนฝึกโดยการปิดเสียงร้องในคาราโอเกะ ผลการศึกษาดังกล่าวพบว่า คะแนนทักษะการพูดออกเสียงพยัญชนะภาษาไทยเพิ่มมากขึ้น เนื่องจากการใช้คาราโอเกะเป็นแรงจูงใจในการฝึกออกเสียง ทำให้เด็กเกิดความสนใจ และสนุกสนานกับการร้องเพลง และต้องการเลียนแบบเสียงเหมือนกับเพลงต้นแบบมากที่สุด

ทั้งนี้ คาราโอเกะ นอกจากจะเป็นรูปแบบหนึ่งของเพลงแล้วนั้น ยังถือว่าเป็นรูปแบบหนึ่งของภาพยนตร์อีกด้วย นั่นคือการที่คาราโอเกะจะมีเรื่องราว เนื้อหาที่เรียกว่า มิวสิควิดีโอ ซึ่งทำให้ผู้เรียน ได้ฟังและได้เห็นภาพที่สื่อออกมาจากเพลง อาจจะสื่อออกมาโดยตรง หรือใช้สัญลักษณ์สื่อความหมาย จากการที่ได้เห็นภาพตามนั้นช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจถึงสิ่งที่กำลังฟังอยู่ได้ ไม่ว่าจะเป็นการแสดงออกทางสีหน้า และอารมณ์ของผู้ร้อง หรือแม้แต่ตัวนักแสดงที่อยู่ในมิวสิควิดีโอ การถ่ายทอดเรื่องราวดังกล่าวช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจได้มากขึ้น

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องของ อรพรรณ สุธาพันธ์ (2551) ได้ศึกษาการใช้กิจกรรมการเรียนโดยใช้ภาพยนตร์เพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ และการคิดอย่างมีวิจารณญาณ โดยการพูดคุยซักถามนักเรียนเกี่ยวกับความรู้เดิมเรื่องภาพยนตร์ ต่อจากนั้นผู้สอนเลือกฉากในภาพยนตร์ให้นักเรียนชม โดยฉากนั้นมีการดำเนินต่อเนื่อง หรือมีบทสนทนาต่อเนื่องเพียง 1 ตอน หลังจากนั้นก็ให้แลกเปลี่ยนความคิดเห็น ข้อคิด สรุปเหตุการณ์ที่ได้รับชม จากผลการศึกษาพบว่า นักเรียนมีความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น ซึ่งในตอนแรกนั้นผู้สอนได้สังเกตว่า นักเรียนยังไม่คุ้นเคยกับการฟังสำเนียงภาษาอังกฤษของเจ้าของภาษาที่พูดสนทนาต่อเนื่องเป็นธรรมชาติ แต่อาศัยว่า นักเรียนสามารถคาดเดาเหตุการณ์ได้จากภาพที่เห็นไปพร้อมๆกับการฟัง Canning and Wilson (2000) ที่กล่าวว่า ภาพยนตร์ช่วยให้ผู้เรียนที่ไม่ใช่

เจ้าของภาษาเข้าใจได้โดยไม่ต้องใช้ความช่วยเหลือทางด้านภาษา เพราะเกิดปฏิสัมพันธ์โดยการ ใช้ท่าทาง ทางสายตา และการแสดงออกทางสีหน้า ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่า กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ ภาพยนตร์สามารถช่วยพัฒนาความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนได้ดี

การใช้กิจกรรมคาราโอเกะในการพัฒนาการออกเสียงภาษาอังกฤษและส่งเสริมการฟัง เพื่อความเข้าใจยังสอดคล้องกับทฤษฎีพหุปัญญาของ Gardner (อ้างใน อาทิตยา จิตบาล, 2553) ว่าด้วยเรื่องความสามารถทางด้านดนตรี ซึ่งจัดว่าเป็นความสามารถทางสติปัญญาด้านหนึ่ง นอกเหนือจากความสามารถทางด้านการใช้ภาษา ความสามารถในการใช้เหตุผลเชิงตรรกศาสตร์ และคณิตศาสตร์ ความสามารถทางภาพมิติ ความสามารถทางด้านสังคมและเข้าใจผู้อื่น ความสามารถในการเข้าใจตนเอง ความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อเคลื่อนไหว และความสามารถในการเข้าใจธรรมชาติ โดยทฤษฎีนี้ได้สนับสนุนว่า การนำความสามารถด้านใดด้านหนึ่งไปพัฒนา จะช่วยส่งเสริมและพัฒนาความสามารถทางปัญญาด้านอื่นๆที่ด้อยกว่าได้ อย่างเช่น การนำกิจกรรม คาราโอเกะมาใช้ในการเรียนการสอนในครั้งนี้ คือการนำเอาเพลง มาช่วยในเรื่องการออกเสียงและความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษ ดังนั้น การนำเอา คาราโอเกะมาใช้ในการเรียนภาษาอังกฤษจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น นอกจากนี้กิจกรรมคาราโอเกะยังเป็นตัวช่วยให้ผู้เรียนรู้สึกผ่อนคลาย ลดความวิตกในการเรียน เนื่องจากมีเสียงเพลงบรรเลงไปด้วย ดังที่สมมติฐาน เรื่อง Affective Filter Hypothesis ของ Krashen (1986) กล่าวว่า ความวิตกกังวล เป็นตัวแปรที่มีผลต่อความสำเร็จในการเรียนภาษาที่สอง ถ้าผู้เรียนเกิดแรงงู้อืดสูง มีทัศนคติด้านบวกต่อการเรียนภาษา ก็จะส่งผลต่อการเรียนได้ดี ดังนั้นการจัดกิจกรรมในชั้นเรียน ผู้สอนต้องจัดบรรยากาศที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกที่ดีต่อการเรียน นอกจากนี้บทเพลงคาราโอเกะที่เลือกมาใช้ในการทำกิจกรรม นั้น จะต้องเป็นเพลงที่มีจังหวะ ทำให้ผู้เรียนเกิดความสุขสนาน มีอารมณ์ร่วมไปกับบทเพลงนั้นๆ เพื่อไม่ให้บรรยากาศในห้องเรียนน่าเบื่อ จังหวะดนตรีจึงเป็นสิ่งที่สำคัญที่ต้องคำนึง

สำหรับขั้นตอนการสอนกิจกรรมคาราโอเกะเพื่อพัฒนาการออกเสียงภาษาอังกฤษและส่งเสริมการฟังภาษาอังกฤษนั้น ได้ประยุกต์ขั้นตอนจากการสอนการฟังของ Underwood (1989 อ้างใน สุภิสรา วิริไฟ, 2550) มีขั้นตอนการสอนดังนี้ คือ

ขั้นก่อนการฟัง (Pre - listening) เป็นการเตรียมตัวนักเรียนก่อนที่จะฟังและทำกิจกรรม เช่น พูดเกี่ยวกับเนื้อหา อภิปรายเกี่ยวกับเรื่องที่จะสอน สอนคำศัพท์และโครงสร้างที่สำคัญ เป็นต้น เนื่องจากงานวิจัยนี้ เน้นถึงการพัฒนาการออกเสียงภาษาอังกฤษ ดังนั้นในขั้นตอนนี้ จึงมีการแนะนำความสำคัญของการออกเสียงภาษาอังกฤษในขั้นตอนนี้ด้วย โดยการแสดงตัวอย่างการออกเสียงคำ

ต่างๆ ตลอดจนถึงเรื่องการเน้นเสียงหนักในแต่ละประโยค พร้อมทั้งให้นักเรียนได้ฝึกการออกเสียงภาษาอังกฤษไปพร้อมกับคาราโอเกะ

ขั้นระหว่างการฟัง (While – listening) ในขณะที่นักเรียนฟัง ได้ตั้งคำถามในการสร้างจุดสนใจ ในขั้นตอนนี้ ผู้เรียนสามารถจับบันทึก ถึงสิ่งที่ตนเองฟังเพื่อความเข้าใจ จากการชมภาพ พร้อมกับฟังเพลงไปด้วยได้ จากนั้น ผู้เรียนทำกิจกรรมเพื่อแสดงให้เห็นว่า ผู้เรียนเกิดความเข้าใจจากการฟัง

ขั้นหลังการฟัง (Post- listening) เป็นกิจกรรมที่ครูจัดให้สอดคล้องกับเรื่องที่ได้ฟังไป เช่น วิเคราะห์อารมณ์ของบุคคลหรือลักษณะนิสัยของบุคคลในเรื่องที่ฟัง สรุปเรื่องที่ฟัง ตอบคำถามจากเนื้อเรื่อง อีกทั้งยังสามารถให้นักเรียนได้ฝึกการออกเสียงภาษาอังกฤษอีกครั้ง เป็นการเน้นกิจกรรมคาราโอเกะ เพื่อพัฒนาการออกเสียงภาษาอังกฤษ เป็นต้น

ดังนั้น การทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษจึงเป็นแนวทางในการพัฒนาทักษะด้านต่างๆในการเรียนภาษาอังกฤษ ดังนั้นการใช้กิจกรรมคาราโอเกะจึงเป็นกิจกรรมที่น่าสนใจ เนื่องจากคาราโอเกะนั้นถือเป็นรูปแบบของความบันเทิงอย่างหนึ่ง ที่มีภาพและเสียงดนตรีประกอบ จึงถือเป็นกิจกรรมที่ทำให้ผ่อนคลาย ฉะนั้น การใช้กิจกรรมคาราโอเกะนั้น จะช่วยพัฒนาการออกเสียงภาษาอังกฤษ และส่งเสริมการฟังเพื่อความเข้าใจ อันจะเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนต่อไป

คำถามเพื่อการวิจัย

1. กิจกรรมคาราโอเกะช่วยให้นักเรียนออกเสียงภาษาอังกฤษในแต่ละครั้งเพิ่มขึ้นและผ่านเกณฑ์หรือไม่
2. กิจกรรมคาราโอเกะช่วยให้ผู้เรียนมีความเข้าใจในการฟังผ่านเกณฑ์หรือไม่

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้กิจกรรมคาราโอเกะ
2. เพื่อศึกษาความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้กิจกรรมคาราโอเกะ

สมมติฐานการวิจัย

1. หลังจากผู้เรียน เรียนโดยใช้กิจกรรมคาราโอเกะ ผู้เรียนมีคะแนนในการออกเสียงเพิ่มขึ้น

ขอบเขตการวิจัย

1. กลุ่มเป้าหมาย นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนภาษาอังกฤษ ณ สถาบันภาษา นพรัตน์ อ.เมือง จ.ลำพูน จำนวน 19 คน
2. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา
  - ตัวแปรต้น กิจกรรมคาราโอเกะ
  - ตัวแปรตาม การออกเสียงภาษาอังกฤษ และความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษ
3. ขอบเขตของเนื้อหา
  - คาราโอเกะที่มีเรื่องราวในมิวสิกวิดีโอ สอดคล้องกับเนื้อหาที่ปรากฏในบทเพลง จาก เพลงสากลร่วมสมัย เช่น เพลง Lucky ของ Britney Spears, Because of you ของ Kelly Clarkson โดยแต่ละบทเรียน เนื้อหาจะประกอบไปด้วยเสียงที่ใช้ในการฝึกการออกเสียงภาษาอังกฤษ

นิยามศัพท์เฉพาะ

กิจกรรมคาราโอเกะ หมายถึง กิจกรรมที่ใช้ไฟลัวิดีโอเพลงสากล ซึ่งมีตัวหนังสือและภาพประกอบที่ผู้วิจัยนำมาใช้เป็นกิจกรรมการเรียนการสอนการออกเสียงภาษาอังกฤษ และการฟัง เพื่อความเข้าใจ โดยการนำไฟลัวิดีโอเพลงสากลมาฝึกการออกเสียงและการฟังเพื่อความเข้าใจ ภาษาอังกฤษ โดยมีขั้นตอนการสอนดังนี้ คือ **ขั้นก่อนการฟัง** เป็นการเตรียมตัวนักเรียนก่อนที่จะฟัง และทำกิจกรรมต่างๆ โดยจะมีการฝึกให้ออกเสียงภาษาอังกฤษ จากการได้รับฟังตัวอย่างจากผู้วิจัย ก่อนที่จะนำไปสู่การฝึกพร้อมกับคาราโอเกะ โดยแต่ละบทเรียน อาจมีเสียงที่ใช้ฝึกต่างกัน **ขั้นระหว่างการฟัง** ในขั้นนี้ได้มุ่งให้ผู้เรียนได้ใช้การคิดระหว่างที่ฟัง โดยให้ผู้เรียนฟังพร้อมกับชม มิวสิกวิดีโอจากคาราโอเกะ พร้อมกับทำแบบฝึกหัดสำหรับการฟัง **ขั้นหลังการฟัง** เป็นกิจกรรม ผู้วิจัยจัดให้สอดคล้องกับการฟัง เนื่องจากการนำเอากิจกรรมคาราโอเกะมาใช้ ดังนั้นในขั้นนี้ หลังจากผู้เรียนได้มองเห็นภาพเรื่องราวที่ถ่ายทอด พร้อมกับฟังบทเพลงดังกล่าวอีกครั้ง จากนั้น ลองสรุปถึงสิ่งที่ได้ยินกับภาพที่ได้เห็น เมื่อเสร็จสิ้นกระบวนการฟังแล้วนั้น จะให้ผู้เรียนได้ฝึกการออกเสียงภาษาอังกฤษอีกครั้ง

การออกเสียงภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการออกเสียง พยัญชนะ สระ ตลอดจนการออกเสียงในประโยคต่างๆ รวมถึงการเน้นเสียงหนัก เบา และการออกเสียงสูงต่ำ ได้ อย่างถูกต้อง ซึ่งสามารถวัดโดยใช้แบบวัดการออกเสียงภาษาอังกฤษ

ความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษในระดับตีความ สื่อความหมายที่ได้จากการทำกิจกรรมคาราโอเกะ ซึ่งสามารถวัดได้จากแบบฝึกหัดการฟัง โดยการเลือกตอบ และตอบคำถามที่ผู้สอนได้กำหนดไว้ ทั้งนี้กิจกรรมในแต่ละแผนอาจแตกต่างกันไป

ประโยชน์ที่ได้รับ

1. เป็นแนวทางในการสอนเพื่อพัฒนาการออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียนต่อไป
2. เป็นแนวทางในการสอนเพื่อส่งเสริมความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษของผู้เรียนต่อไป